

מאשה לא יכולה לישון

אמא השכיבה את מאשה במיטה. כיבתה אור ויצאה
לבקר אצל השכנה.

מאשה שכבה במיטה ולא יכלה להירדם. פעם חם
לה, פעם מיטה קשה, פעם הכרית גבוהה מדי ופעם
נמוכה מדי. התרגזה מאשה והתחילה להרביץ
לכרית באגרוף.

"אוך, את לא חמודה, מנופחת, חונקת!" ואחר כך
דרסה ברגליים. בסוף זרקה אותה על הרצפה
ואמרת "לכי לך, כזו כבדה, נושכת. בלעדיך טוב
יותר, ואת תשכבי על הרצפה"

מאשה ירדה מהמיטה, רקעה
ברגליים "נמאס לי מהמיטה הזו,
תשני, תשני! משעמם!"

שמה מאשה קבקבים על רגליה, ובכותונת לילה ארוכה
שלה יצאה בשקט מהחדר.
רואה, הדלת לא סגורה בו, ודרך חריץ בדלת נכנסה
קרן אור הירח. עמדה מאשה, הקשיבה. שקט.
רק הזמיר בגן שר והצפרדעים עונות לו. מאשה העזה
ויצאה בזהירות לחצר.
"הו, כמה נעים לא לישון!" היא קפצה על רגל אחת.
רצה מאשה על שביל ורואה אותה כלבה טבקה.
"ורר... מי זה?"
"זו אני, מאשה."
"ולמה אינך ישנה? כבר מאוחר."

"תודה טבקה" אמרה מאשה וזחלה החוצה מהמלונה
"יש לך בית טוב, רק אינני רוצה לישון בו."
"איזו בררנית את" נעלבה טבקה "אי אפשר לספק את
רצונך" ונכנסה למלונה.

ומאשה הלכה ללול, לראות האם התרנגולת ראז'דה
הטילה ביצה מנומרת.
עברה דרך עשבים לחים לסככה. פתחה את הוו שעל
הדלת ונכנסה.

"המיטה שלי לא טובה, לא נוחה. העליבה אותי. לא אלך
לישון."
"נכון" אומרה טבקה "מוטב לישון במלונה. את שוכבת על
מצע רך, מתקרבלת לכדור, שמה ראש על הזנב ומתחיל
לחלום חלומות יפים! אז בואי! כנסי! אני אשמור ואת
תשני."
"הו! זה יהיה מעניין!" עונתה מאשה. ירדה על ברכיים
ונכנסה למלונה.

ניסתה להתקרבל, כפי שאמרה טבקה. לא הצליחה.
קשה, דחוק. מאשה הסתובבה, הסתובבה, לא
הצליחה להתגלגל לכדור. וטבקה מכניסה ראש
למלונה עם עצם בין שיניים.
"הבאתי לך עצם" אומרת "עם עצם ישנים טוב יותר."

הביטה סביב, התרנגולות יושבות על המוט, ישנות. רק התרנגול עוד ער. כשרק הכניסה מאשה את ראשה, יקרקר: "מי-מי-מי זה?"
"תרגע, תרגע תרנגול. זו אני מאשה."

"ומה לך כאן?"

"הו, תרנגול, באתי לראות

האם תרנגולת ראז'דה הטילה כבר ביצה מנומרת."

"כמה שאת סקרנית" ענה התרנגול "הן מטילות רק

ביצים לבנות. ביצה מנומרת מזדמנת רק לעתים

רחוקות. לכי מכאן. את צריכה לישון."

"ואינני יכולה."

"למה?"

"המיטה העליבה אותי. היא לא טובה. אי אפשר

לישון בה."

"כן, כן. מוטב לישון על המוט" ענה תרנגול "שם

אחת נדחסת לשניה, מנערות נוצות. עלי למעלה,

תנערי את בגדיך, עצמי את עיניך ותישני עד הבוקר.

בואי!"

קפצה מאשה מהלול בריצה. התיישבה על המדרגות.
מביטה על הירח ולא הולכת לישון. מסביב ראשה
איזושהי ציפור עוברת ופתאום בום! נופלת לה על
הברכיים. הביטה מאשה ורואה שזו ציפור משונה. דומה
לעכבר, רק אין לה זנב, ובמקום זאת כנפיים שחורות.

"אני עטלף. אני ישן ביום בעליית הגג, ועף בלילה.
ומדוע את לא ישנה?"
"המיטה שלי לא טובה. אני שוכבת, ולא יכולה
להירדם."
"אני מבין אותך" עונה עטלף "לא נוח לישון בשכיבה,
ועוד במיטה! את רוצה, אעזור לך."
"רוצה!"

עלתה מאשה על המוט, קפלה את רגליה, שמה ראש
על כתף. התיישבה. מצד אחת תרנגולת, מצד שני
תרנגול. ובאמת נעים, חמים. התחילה מאשה לנמנם
ונפלה מהמוט.

למזלה למטה היה קש, ורק מכה קלה
קיבלה.

"הה, את" צחקו התרנגולות "צריך
להחזיק חזק במוט!"

מאשה נזכרה איך נפלה מהמוט בלול והברך עוד
כאבה לה.
"איך אישן שם?" חשבה "עם הראש למטה? הרי
אפול מיד! וגם כאן לא נעים להיות.."
הירח הציץ דרך האשנב אבל ענן כיסה אותו מיד.
נעשה חושך ממש.
מאשה התחילה לרעוד.
"הה, איפה את?" קרא העטלף "אני כבר נרדם!"
מאשה לא ענתה ורק בשקט ירדה בסולם הרעוע.

"אז בואי איתי לעליית הגג."
העטלף הניף כנפיים ועף לאשנב שבגג. ומאשה
עלתה לעליית הגג בסולם עץ רעוע. קורי עכביש
תלויים בפניה ומהאשנב באה רוח קרה.
"הנה חדר השינה שלי" אומר העטלף ומרים את
ראשו אליה "אני כבר עייף אז אלך לי לישון."
"ואיפה המיטה שלך?" שואלת מאשה.
"דווקא זה העניין" צוחק העטלף "אינני צריך מיטה.
ואיזה חלומות יפים אני חולם! צריך רק לעלות עד
הגג, לתפוס בציפורניים במסמר כלשהו, להיתלות עם
ראש למטה. אנו ישנים עם רגליים למעלה. ולמה את
עומדת? בואי אלי למעלה, אתן לך את המסמר הטב
ביותר שלי!"

"נכון, משעמם, בעצמי אני יודעת.. אז בואי אלי, נהיה חברות. אכבד אותך בצפרדע טריה, ואחר כך נעמוד על רגל אחת בבוץ. אכסה אותך בכנף."
כותונת לילה של מאשה כבר לחה וקר לה ברגליים.
"אני מפחדת מצפרדעים" אומרת "והמים רטובים! אינני רוצה להיות בבית שלך!"
"אך, בררנית" כעסה האנפה "לכי מכאן, ומהר! יש לי מספיק צרות גם בלעדיך!"
מאשה התחילה לחשוב.
"למה לי לישון בבריכת צפרדעים רטובה וקרה" חושבת
"הייתי רוצה להיות עכשיו במיטה, תחת שמיכה חמה.. ושום דבר לא חסר שם.. וגם כרית רכה."

דרך חריץ בגדר היא יצאה מהחצר והלכה לכוון הבריכה. הצפרדעים הפסיקו לקרקר. "פלופ, פלופ" קפצו למים. אנפה זקנה הניפה כנפיים מפחד.

"מיי זההה בא הנה?" קראה האנפה וסבבה את המקור הארוך שלה. אחר כך ראתה את הילדה הקטנה ונרגעה. "למה באת? גירשת את הצפרדעים."
"אני לא יכולה לישון"

"הה-הה-הה" השתעלה האנפה "ואני חשבתי שרק אני, זקנה, לא יכולה להירדם. עצמות זקנות שלי כואבות. ומה כואב לך?"

הולכת מאשה הביתה.

פיהקה ואמרה "לאף אחד אין מצע
טוב יותר משלי!"

נכנסה בשקט, בשקט לחדר השינה שלה, הרימה
מהרצפה את השמיכה והסדין, שמה למקומה את הכרית
ונכנסה למיטה רכה.